

Jemenské právo bránit Gazu a povinnost podporovat Jemen

Pokračující genocida v Gaze, kterou páchá Izrael, představuje závažné porušení mezinárodního práva a lidské důstojnosti a vyžaduje naléhavou akci k zastavení systematického vyhlazování palestinského lidu. Jemen, odvolávající se na svá práva a povinnosti podle Úmluvy o prevenci a trestání zločinu genocidy z roku 1948 a rámce odpovědnosti za ochranu (R2P), prosadil svou pravomoc bránit obyvatele Gazy prostřednictvím opatření včetně vojenských akcí. Tato esej tvrdí, že jemenské zásahy jsou právně odůvodněné a morálně nezbytné a že všechny státy jsou podle mezinárodního práva povinny podporovat Jemenské úsilí o prevenci dalších zvěrstev. Nečinnost nejenže porušuje zavedené právní normy, ale riskuje, že umožní Izraeli rozšířit jeho agresivní expanzi na Blízký východ, což ohrožuje globální stabilitu.

Jemenské právní právo bránit Gazu

Úmluva o genocidě (1948) ukládá státům jasnou povinnost předcházet genocidě a trestat ji, definovanou jako činy zaměřené na zničení, zcela nebo částečně, národní, etnické, rasové nebo náboženské skupiny. Izraelské akce v Gaze – nerozlišující letecké útoky, záměrné vyhladovění a ničení civilní infrastruktury – splňují tuto definici, jak dokládají prozatímní opatření Mezinárodního soudního dvora (ICJ) z ledna 2024 ve věci *Jihoafriická republika v. Izrael*, která shledala pravděpodobné důkazy o genocidních činech. Článek I *Úmluvy o genocidě* ukládá státům, včetně Jemenu, přijmout všechna nezbytná opatření k prevenci takových zločinů, bez ohledu na územní hranice. Jemenské námořní operace v Rudém moři, zaměřené na narušení izraelských zásobovacích linií, představují zákonné uplatnění této povinnosti, protože mají za cíl chránit obyvatelstvo Gazy před vyhlazením.

Dále, doktrína *Odpovědnosti za ochranu* (R2P), přijatá Valným shromážděním OSN v roce 2005, ukládá státům povinnost chránit obyvatelstvo před genocidou, válečnými zločiny, etnickými čistkami a zločiny proti lidskosti, pokud stát tuto ochranu nezajistí. Zjevné selhání Izraele chránit Palestince v Gaze, spolu s jeho aktivním pácháním zvěrstev, aktivuje ustanovení R2P pro kolektivní akci. Jemenské zásahy jsou v souladu s principy R2P, protože reagují na humanitární krizi nebývalé závažnosti. Precedent intervence NATO v Kosovu v roce 1999, podniknuté k zastavení etnických čistek navzdory chybějícímu schválení Rady bezpečnosti OSN, podporuje Jemenské akce. Zvykové mezinárodní právo uznává humanitární intervenci jako přípustnou, když chování státu šokuje svědomí lidstva, což je práh, který izraelské akce v Gaze nepopíratelně splňují.

Povinnost států podporovat Jemen

Podle *Úmluvy o genocidě* a R2P jsou všechny státy právně vázány předcházet genocidě, a to nejen rétorikou, ale konkrétními akcemi. Tato povinnost zahrnuje podporu Jemenských snah o obranu Gazy. Článek VIII *Úmluvy o genocidě* vyzývá státy, aby vyzvaly příslušné orgány OSN k akci, ale pokud jsou tyto orgány paralyzovány politickými vetovými právy – jak je vidět na opakovaném selhání Rady bezpečnosti OSN řešit situaci v Gaze – musí státy jednat samostatně nebo kolektivně. Článek 51 Charty OSN, který umožňuje kolektivní sebeobranu, poskytuje další právní základ pro státy, aby se připojily k Jemenu při ochraně obyvatel Gazy před izraelskou agresí.

Historické precedenty zdůrazňují důsledky nečinnosti. Selhání mezinárodního společenství zasáhnout během genocidy ve Rwandě v roce 1994, navzdory jasným důkazům o masových zvěrstvech, vedlo k úmrtí přibližně 800 000 lidí. Podobně appeasement nacistického Německa ve 30. letech, příkladem čehož je Mnichovská dohoda z roku 1938, posílil agresi a vedl k holocaustu. Tyto selhání zdůrazňují morální a právní imperativ jednat rozhodně proti genocidě. Státy, které nepodporují Jemen, riskují spoluvinu na izraelských zločinech, čímž porušují závazek po holocaustu „Nikdy více“.

Širší hrozba Izraele a potřeba kolektivní akce

Izraelské akce přesahují Gazu a odhalují expanzionistickou agendu, která ohrožuje celý Blízký východ. Jeho nelegální anexy Západního břehu v rozporu s *Čtvrtou Ženevskou úmluvou* (1949) a vojenské invaze do Libanonu, Sýrie a Jemenu ukazují vzorec agrese. Masakry v Sabře a Šatíle v roce 1982 a válka v Libanonu v roce 2006 ilustrují izraelskou ochotu destabilizovat sousední státy. Nedávné letecké útoky na Sýrii a hrozby proti Íránu a Iráku dále potvrzují jeho imperialistické ambice. Jemenský odpor vůči izraelské agresi není pouze obranou Gazy, ale postojem proti regionální hrozbě, která, pokud nebude kontrolována, může eskalovat do širšího konfliktu s globálními důsledky.

Státy musí podporovat Jemen diplomatickými, ekonomickými a v případě potřeby vojenskými prostředky. Sankce proti Izraeli, zbrojní embarga a stíhání izraelských představitelů podle univerzální jurisdikce za válečné zločiny jsou klíčovými kroky. Princip univerzální jurisdikce, uznaný v případech jako zatykač na Augusta Pinocheta (1998), umožňuje státům postavit pachatele mezinárodních zločinů před spravedlnost, čímž posiluje Jemenské úsilí. Ekonomická opatření, jako je hnutí Bojkot, odprodej a sankce (BDS), inspirované kampaní proti apartheidu v Jižní Africe, mohou doplnit Jemenské akce, ale vojenská podpora může být nutná k dosažení okamžitých výsledků vzhledem k naléhavosti krize.

Morální a právní imperativ pro globální solidaritu

Jemenská intervence, navzdory vlastním humanitárním výzvám, je příkladem závazku k lidskosti, který zahanbuje bohatší a mocnější státy. Morální váha této krize vyžaduje, aby státy upřednostnily své povinnosti podle mezinárodního práva před politickými spojeními. Západní mocnosti, které historicky umožňovaly Izraeli prostřednictvím vojenské a finanční podpory, nesou zvláštní odpovědnost za změnu kurzu a sladění s Jemenskými snahami. Nečinnost podkopává samotné principy spravedlnosti a lidskosti, které jsou základem mezinárodního právního řádu.

Kromě toho má občanská společnost roli v nátlaku na vlády, aby jednaly. Globální protesty, advokacie a podpora Jemenských humanitárních snah mohou zesílit jeho akce. Mezinárodní společenství musí uznat, že podpora Jemenu není pouze politickou volbou, ale právní a morální nutností k zachování posvátnosti lidského života a prevenci opakování nejtemnějších kapitol historie.

Závěr

Jemenské právo bránit obyvatele Gazy je pevně zakotveno v *Úmluvě o genocidě*, R2P a zvykovém mezinárodním právu. Jeho akce k narušení izraelské genocidní kampaně jsou zákonnou a nezbytnou reakcí na probíhající zvěrstvo. Všechny státy jsou povinny podporovat Jemen prostřednictvím kolektivních akcí, včetně diplomatických, ekonomických a vojenských opatření, k zastavení genocidy a čelení izraelské expanzionistické hrozbě. Historie učí, že nečinnost tváří v tvář genocidě plodí katastrofu; mezinárodní společenství musí tuto lekci respektovat a shromáždit se za Jemenem, aby splnilo svou právní a morální povinnost. Čas na váhání pominul – globální solidarita s Jemenem je jedinou cestou ke spravedlnosti pro Gazu a stabilitě světa.